

ORDEN
RETTFERD
FRED

August 1979
Nr. 7 - 28. årgang
Løssalg kr. 3,—

ELITE — det er fali', det! *Han meldte seg ut av LO-diktaturet*

Herrene Bjerkholt og Stubberud i Morgenbladet er normalt ikke det aller verste vi vet. Vi kan til tider være svært uenig med dem, men hva vi respekterer, er deres mot til å hevde standpunkter som de vet ikke er «populære». Forleden hadde de imidlertid nokså samstemmig et frieri til «tidsånden» i en avstandtagen fra det franske såkalte «Nye Høyre», som de fant hadde betenkelige «nazistiske» tendenser.

Nå har ikke vi særlig greie på dette «Nye Høyre», men hva

vi fant interessant, var begrunnelsen for at det er «nazistisk» og altså forferdelig. Denne gruppen tror nemlig, i motsetning til superdemokratene, at et folk trenger en elite. Og det er altså Bjerkholt og Stubberud ikke enig i.

Hvis man med «elite» mener et herresjikt som utøver makt på grunn av nedarvede privilegier, det være seg storgodseiere, monopolkapitalister eller sosialistiske pampere, da er vi selvfølgelig av samme oppfatning. Slike «eliter» finner vi i de fleste land

bl.a. i Sovjetunionen og vårt eget. Vi skal ikke gå i detalj, men alle kjenner vi eksempler på at denne «elite» er langt på vei selvrekutterende.

Hvis man derimot med elite-tenkning mener den filosofi og praktiske politikk at alle som har særlige evner, skal ha anledning til å utvikle og utnytte dem, da dreier det seg om en sunn og naturlig holdning som er vesentlig for at et folk skal kunne leve videre og utvikle seg. Hvis vi ikke kan ta vare på vårt folks

(Forts. side 6)

Winston Churchill uttalte en gang at om han måtte alliere seg med selve djevelen, så ville han gjøre det for å slå Tyskland. Det gikk «troll i ord»; han slo seg sammen med Stalin.

Vi kom til å tenke på denne historien da vi hadde lært Jan Ødegård å kjenne. Kanskje en av landets ivrigste anti-kommunister, — i hvert fall den mest fritt-talende. En mann som uten hensyn til seg selv og sin ar-

beidssituasjon åpent setter lyset på kommunistenes infiltrasjon i det norske statsapparat, i LO og ikke minst innen TV. Og han gjør det ikke uten fare for sitt eget liv.

For nærmere to år siden var det på nippet han unngikk å bli skutt ned, da han kjørte bussen sin i en av de mest trafikkerte Oslogater. Mordforsøket er ennå ikke oppklart, men motivet var

(Forts. side 7)

Molotov-coctail på Tullinløkka

Politibladet nr. 6/79 gjengir en lengre klage fra polititjenestemennene over dårlig planlegging og forberedelse før pøbelopptøyene i Oslo natten til 1. mai. Politiet hadde fått utallige tips om at noe kom til å foregå. Allikevel var bare den normale minimumsstyrke inne, og polititjenestemennene spør:

«Hvem skulle så ta seg av de på forhånd anmeldte opptøyer, og hvem satte en stopper for »pøbelens« herjinger i Oslo sentrum kveld og natt til 1. mai? Svaret er enkelt og greit: INGEN. Derfor kunne også »pøbelens« herje fritt i Oslo sentrum med plyndring, vold mot uskyl-dige mennesker og hærverk mot bygninger og materiell. Dette måtte politiet stå og »se« på uten å kunne gripe inn.»

Lenger ute i protesten heter det:

«Ca. 100 tjenestemenn skulle demme opp for opptøyer som var de verste etter krigen. Vi sto mot en kokende menneskemasse på flere hundre, samt flere tusen tilskuere. På grunnlag av holdningen til demonstrantene, og de spaningsrapporter som forelå, er det klart at politiet sto overfor en meget vanskelig situasjon. Demonstrantene var utstyrt med stein, kniver, flasker og slagvåpen. (Vår uth.) Det er helt klart at vi var altfor få tjenestemenn for å løse situasjonen. Sikkerheten for den enkelte tjenestemann ble tilsidesatt. — Tjenestemenn ved Vika politistasjon fikk høre at det ble laget «Molotov Coctails» på Tullinløkka»

(Forts. side 7)

Ingen tar så dårlig vare på intelligente elever som Norge

«Intet land i den vestlige verden tar så dårlig vare på intelligente elever som Norge. Nå må vi våkne før det er for sent.»

Det er lektor Hans N. Westhagen ved Brandbu videregående skole som fyrer av denne kraftsalve til «Verdens Gang».

Og han fortsetter: «Vi må innse at elevene ikke er likt utrustet og ta konsekvensene av det i alle skoleslag. De flinke har også krav på å få utviklet sine evner. Som mennesker er vi likeverdige, men ikke dermed like.»

Modig sagt av lektor Hans N. Westhagen. Riktig sagt av ham. Det er bare den ting å bemerke at Nasjonal Samling sa det samme allerede i trettiårene, og har gjentatt setning for setning like fram til 1945, da slike uttalelser

ble erklært nazistiske.

En av okkupasjonstidens ekspedisjonssjefer, Johan Norvik, ble f.eks i 1945 dømt for samme meninger som lektor Westhagen nå bringer fram.

Denne artikkel av Norvik, inntatt i «Norges Nyreiseing», (1942) ble et av tiltalepunktene:

«Skoleelevene skal alle lære det samme og gå med samme fart gjennom det som skal læres. En elev som kanskje ender som verdenskjent vitenskapsmann skal gå sammen med en som faller samfunnet til byrde, fordi han ikke har intelligens nok til å greie seg selv. Regnestykkene skal være de samme, leksene de samme, farten den samme, den begavede må ikke hoppe over en klasse, og den som ikke evner å følge med bør ikke flyttes ned.

Alle skal marsjere i jevn og langsom takt gjennom skolen. Barna er å betrakte som bunter av fyrstikker, like lange og tykke, og klassene er esker som hvert år flyttes en hylle opp. Ensretting, demokratisk ensretting, noen har kalt det misforstått demokrati.

Det er jo alment kjent at enkelte barn ikke nådde lenger enn til 5. eller 6. klasse, mens flinke barn satt og kjedet seg fordi kameratene var så lang-somm i oppfatningen. Men slike erfaringer fikk liten betydning for vår praktiske skolepolitikk.

Hvorfor har vi slik merkelig ensretting i et demokratisk samfunn? Jo, fordi vi søkte å inn-bille hverandre at menneskene er like, og da er det egentlig ikke så misforstått. Jo mere utpreget

(Forts. side 6)

SLIK ARBEIDER HISTORIEFORFALSKERNE

Under den usedvanlige selvavslørende overskriften «Slik arbeider historieforskerne» tar «Vi Menn» (nr. 27) igjen opp saken med Quislings angivelige tyveri av Norske Selskabs eiendeler. Riktignok prøver man å få det til at det er «Folk og Land» som forfalsker historien, men det lykkes ikke særlig godt. Hva artikkelen til fulle viser, er nemlig hvilke metoder sensasjonshungrige journalister sammen med smusskastende seierherrer er i stand til å bruke for å vrenge og vri på kjensgjerningene slik det passer dem.

Hva Quisling virkelig sa

Hovedpunktet i artikkelen er at Quisling i sine forklaringer under rettsaken angivelig selv skal ha innrømmet at han så på Norske Selskabs verdier som sin personlige eiendom. Dette forsøker man å bevise ved en høyst tvilsom sitatkunst. Nå er heldigvis hele Quisling-saken omhyggelig referert i et trykt offentlig dokument, og denne trykksak

vil i stadig økende grad bli det skjær smusskastende historieforskere strander på.

Den som leser Quislings forklaring om Norske Selskab i sammenheng, vil se at han ganske riktig sier at han måtte behandle disse eiendeler som sin personlige eiendom, men at han måtte gjøre dette fordi han bare på denne måte kunne beskytte dem mot krefter som var ute på

rov. I sin forklaring sier han bl. a.:

«Å gjenopprette selskapet så lenge okkupasjonen varte, eller så lenge Rikskommissariatet satt der, var ikke mulig. Jeg var da også rett som det var utsatt for pågang fra tyske myndigheters side som ville disponere det snart til det ene og snart til det annet eller ha utlevert forskjellig av inventaret. Det var kun det forhold at jeg satt der som eier som forhindret at det hele ikke ble tatt. Det var imidlertid ikke min tanke selv å beholde disse eiendeler for godt.»

Det siste understrekes av det forhold at Quisling ansatte en bestyrer til spesielt å ta vare på Norske Selskabs ting — de ble

med andre ord holdt adskilt fra hans private eiendeler, selv om det var nødvendig å prosedere på personlig eierrett for å beskytte dem.

«Vi Menn» fortier og flisespikker

I «Vi Menn»s artikkel gjøres det et nummer av at Selskapets initialer var fjernet fra noe av sølvtøyet, men man forsømmer å nevne at Quisling gjentagne ganger understreker at dette ikke har skjedd på hans foranledning.

Det gjøres i artikkelen også mye ut av at Quisling på det tidspunkt da tyskerne stengte Norske Selskab, ennå ikke var ministerpresident, og at overtagelsen derfor ikke kunne være en statshandling. En slik på-

stand viser bare hvor lite artikkelforfatteren vet om de faktiske forhold under okkupasjonen. Quisling var ihvertfall da dette hendte fører for det parti som langt de fleste kommissariske statsråder tilhørte, og i mangel av en offisiell statsminister/ministerpresident den mann som fra norsk side og så langt forholdene tillot det koordinerte statsrådenes arbeide. Hvilken posisjon og innflytelse han hadde — på politisk basis — fremgår jo tydelig allerede av det faktum at han greide å få Norske Selskabs verdier ut av tyskernes klør. Å prosedere på at han formelt ble ministerpresident først fem måneder senere, er rent flisespikkeri.

(Forts. side 6)

ARBEIDSTJENESTENS IDÉ OG BAKGRUNN

Blant de aller mest positive tiltak i okkupasjonstiden, var Arbeidstjenesten. Her gjengir vi utdrag av en artikkel som AT-general Carl Frølich Hansen en dengang skrev om tankene bak det hele.

Tiden før 1814 likner på mange måter tiden før 1940. Også den gang gikk en bølge av høykontjunktur og selvopptatthet foran den brutale oppvåkning til krigens, nødens og livsfarens problemer. Og Jacob Aalls ord «på velstands grunn gror ei reformens sæd» gjelder like fullt de siste år før 1940 som årene før 1814.

I dag må «reformens sæd gro» —, vi må legge sterke fundamenter for den videre utvikling i vårt liv. De som tror at de kan begrave seg i sitt kjøpmannskap eller sitt embete og stå utenfor det hele, vil en dag kunne oppdage at grunnlaget for deres virke er ramlet bort under dem, nasjonens frihet og selvstendighet kan være tapt for godt på grunn av deres holdning.

I dag som den gang må vi kaste alt i vektskålen, mobilisere alle våre grunnfaste verdier, våre ressurser, vår tro, vår livsdugelighet. Alle spørsmål, alle problemer faller i dag inn under det ene store: *vårt folks eksistens*.

Når vi i en slik tid full av hardt og bittert alvor organiserer og bygger en arbeidstjeneste for all norsk ungdom, er det klart at vi gjør det som et ledd i vårt folks kamp for sin eksistens. Dermed faller Arbeids-

tjenesten også innenfor rammen av Europas kamp for sin eksistens — det Europa som ikke bare er et politisk-økonomisk begrep i dag, men like meget et åndelig-kulturelt begrep med røtter i det gamle Hellas og det gamle Roma.

La meg med en gang, klart og entydig, slå fast hva denne norske arbeidstjeneste er:

Arbeidstjenesten er en rett og plikt for all hederlig norsk ungdom til å tjene land og folk med spaden, en tjeneste jevnbyrdig med våpentjenesten — en ærestjeneste. Den vil ikke bare skape og verge verdier i den *norske jord*, — men like meget vil den skape og verge verdier i den *norske ungdom* som kan bli menneskelige og nasjonale aktiva i det ragnarokk vi er oppe i.

Arbeidstjenesten har ikke rent økonomiske formål og er derfor ikke «ulønnsom», den er ingen naturalsskatt, den er ikke en 100 % utbytning av ungdommens arbeidskraft, som en marxist uttrykte det, eller en krenkelse av den individuelle frihet, som en liberalist uttrykte det. Den er ikke en arbeidsformidling for privatpersoner, den er ikke straffarbeid, den er ikke et forbigående krisetiltak.

Når jeg så uttrykkelig må slå det fast, er det fordi en liten prosent av *bevisst og aggressiv ondskap* nytter ut en stor prosent av tilvakt bekvemmelighet og uklarhet til angrep mot oss under slike falske feltrop. Spillet for disse urene krefter er så meget lettere som en del av vår ungdom gjennom års systematisk vill-ledelse er ført inn i en

passiv krav-mentalitet, og har fått sin idealer forvansket av kinoromantikk. Parolen har vært: *ikke å yte, men å nyte*. Det er også klart at overgangen fra badestranden i Oslofjorden til nybrottsfeltet er hard og lang for en svak sjel, og gjør ham til et takknemlig bytte for slike angrep på Arbeidstjenesten.

Vi sier at arbeidstjeneste er norsk ærestjeneste. For oss er dette ingen tom frase. Vi har instudert kroppsarbeidet som rett og plikt for all hederlig norsk ungdom — *fordi* vi i kroppsarbeidet — i slitet med norsk jord — ser den enkle linjen som binder oss sammen med hundre

AV
CARL FRØLICH
HANSEN

generasjoners kamp for å skape fedrenes land, sammen med vår historie, og *fordi* vi i kroppsarbeidet ser grunnlaget for vår kultur, hele vår egenart. Den norske *materielle* kultur som omgir oss, det være seg en norsk bygd, Nidaros domkirke og den norske *åndelige* kultur i våre mennesker og i nasjonens egenart — vår trang til selvstendighet, vår frihet, vår ære, — alt dette har sine røtter på den store arbeidets slagmark hvor vårt folk har stått og står:

«i kamp for livet uavlatelig».

Tjenesten med spaden på den slagmark er for oss en ærestjeneste.

For lederne av denne tjeneste står det som en oppgave å *befri* ungdommen fra den sjelelige og kroppslige *passivitet* den ofte inntar overfor arbeidet, og gi den *form* — norsk *form* — både fysisk og karaktermessig.

Det grunnlag vi bygger på er klart og enkelt, men på samme tid fundamentalt:

Vi har gjenoppdaget sannheten om at ingen nordisk bestemt kultur kan bestå uten den stadige fornyelse som kontakten med jord og arbeid skaper. For å *sikre* denne kontakten lar vi hver eneste norsk gutt gå gjennom kroppsarbeidet som en del av sin oppdragelse. Spaden i hendene hans er en kontakt mellom ham og folket, ham og kulturen som ingen lærer og ingen lærerbok kan gi ham, og et samband med noe hellig som han må erfare selv for å forstå, noe som ingen prest kan gi ham. Han skal ikke bare bygge et stykke Norge omkring seg, men også inne i seg selv, han skal få et *mer* i kraft og kulturkjensle, så han står støiere i den kampen for Norge vi alle må føre. Jord og arbeid er *igjen* blitt en del av den norske oppdragelsen, som det alltid gjennom mer enn tusen

år var grunnlaget hvor noe sterkt og norsk vokste opp, ja, som var grunnlaget overalt hvor noe sterkt vokste opp i den nordiske bestemte kulturkrets overhodet —, fra Aten til i dag.

Denne ubønnhørlige lov om forbindelsen med jord og arbeid som vilkår for vekst i kultur er den dype understrømning i all historie, etter den stiger og synker folkenes makt og flyttes kulturens tyngdepunkt. I de siste 2000 år har den forsyknings stadig foregått fra sør mot nord — fra sletteland mot fjell-land.

Da bondefolket i Hellas holdt på å svekkes og forfines gjennom en høytstående bysivilisasjon, samler et uforbrukt fjellfolk og bondefolk de heleinske folk til veldige erobretog mot øst- og sørover som befester hellenismen og legger grunnlaget for kristendommens utbredelse 400 år seinere. Folket er madebnerne under ledelse av den 20-årige Alexander den store.

Da Hellas taper sin kraft i en bysivilisasjon uten forbindelse med jord og arbeid, og ved utstrakt blodsblending med Østens og Sydens folk, overtar et nytt bondefolk makten. Romerske bondehærer skaper og sikrer det romerske imperium. Da de frie bønder løsrives fra jorda og blir proletarer i verdensbyen Roma, synker deres biologiske kraft og vergekraften.

Et nytt jordhungrig bondefolk slår imperiet over ende, etter først sammen med restene av den romerske makt å ha stanset steppet folk fra øst under Attila, i slaget på dekalau-niske marker (450 e. Kr.). Det er germanerne.

Overalt møter vi det samme syn, den samme lov, den samme bølgebevegelse: Feudalismens sammenbrudd i Frankrike i den store franske evolusjon, da den jordeiende adel glemmer sin sammenheng med jorda og blir en hoffadel. Undermenneskets revolusjon i Russland som var muliggjort ved en politikk som holdt bondemassene borte fra jordbesittelse. — Frankrikes sammenbrudd biologisk og deretter militært som en frukt av nye forsyndelser mot jordas og arbeidets liv. Det engelske imperiums langsomme undergang i dag.

Men særlig sterkt taler vår egen historie til oss om arbeidet og jorda som en lov for livet.

En uavlatelig arbeidskamp i det nordligste og fjellrikste av alle kulturland har skapt den norske kultur og det norske kulturskapende menneske. Alt sterkt, alt vi er stolte av, alt vi har glede av, alt som det er vekst i er skapt av det arbeidende menneske på jord og hav, i tjeneste for ætten, riket og framtiden.

Skipene, våpnene og mennene som bar vikingetiden og vår før-

ste storhetstid er skapt i sentrer for et norsk arbeidsliv, som helt fullkomment må ha eid samspillet mellom menneske, jord og arbeid: *odelsgården og skipsreiden*. Fra disse sentrene førte et folk på 300 000 mennesker ikke bare sin ekspansjon fra Grønland og Vinland i nord og vest til Konstantinopel og Palestina i sør og øst, — men bygde også sitt eget land opp i de ueggsomste daler.

Og dette folket hadde ikke en ensidig materiell kultur eller krigerkultur. Direkte fra arbeidslivet i skipsreiden og på odelsgården utviklet det seg en høy teknisk innsikt, et åndsliv med ættesagaene. Eddakvadene og kongesagaene, en religion med et monumentalt syn på livet og samfunns- og statsinstitusjoner som odel, retten, leidangen og tiodriket. Dragehodene som kronet langskipene med en ornamental kunst uten like, var symbolet for hvordan åndskulturen vokste opp av arbeidslivet.

Samtidigheten i materiell kultur og åndskultur som vår storhetstid viser, er klassisk. Se på en skikkelse som Olav den hellige: Kriger, bonde, lovgiver, riksstyrer, reformator, skald og dyktig treskjærer. At høvdingen og kongen sammen med alle frie menn går vegen om kroppsarbeidet og aldri taper kontakten med det, er ikke unntak, men regel. Fra arbeidet grener alle fysiske og åndelige egenskaper seg ut, der trenes alle evner og egenskaper. Arbeidet er den felles målestokk for sosial rettferd og gjensidig vurdering. Norge avskaffer trelldommen inntil 300 år før landene i det kristne Europa, *trelle arbeider seg fri*, slik som vi ser det i Snorres skildring av Erling Skjalgson.

Arbeidet var ingen grå forbannelse, lagt på menneskene som straff, det fikk etisk preg ved alltid å være tjeneste for noe utenom mennesket — tjeneste for ætten, for riket. Arbeidet bygde på fedres arbeid, og pekte fram mot nye ættledds arbeid.

Det som vi må holde fast ved er at arbeidet skapte den kulturskapende *norske mannstypen*, og at denne mannstypen holdt seg frisk ved sin kontakt med jord og arbeid og bak Norgesveldet, bar et høyt åndsliv, en sterk religion, en ypperlig forsvarsordning og en norsk statstanke gjennom 500 stormfulle og kampfulle år vikingtid og middelalder. Dugnaden vokste også fram i denne tidligste historiske epoke —, den naturlige form for arbeidstjeneste innen ættesamfunnet, båret av etiske krefter gjennom tusen år opp til vår egen tid.

Avsluttes i neste nr.

FOLK og LAND

UAVHENGIG AVIS

Utgiver: Institutt for Norsk Okkupasjonshistorie

Ansvarlig redaktør: Kåre Haugerud

Mistenkeliggjøring av andres standpunkter

Hvis det ulykkelige skulle skje at vi fikk et kommunistisk diktatur i Norge og noen titusener av oss måtte flykte, hvor ville vi da helst slå oss ned. I tropene? Selvfølgelig ikke. Vi ville søke til forhold som var mest mulig lik de vi er vant til. Våre naboland ville være det første valg, i annen rekke kom så Europa forøvrig.

Nå har Fremskrittspartiets formann, Carl I. Hagen, foreslått at istedenfor å ta flyktende vietnamesere hit til landet i meget dyre dommer, burde vi bruke de samme penger — og mer til for den saks skyld — på en bedre måte: Vi bør hjelpe disse ulykkelige mennesker til en ny start under forhold de er vant til og fortrolig med. Sannsynligvis ville vi da også kunne gi en effektiv håndsrekning til adskillig flere enn de 3000 det nå er snakk om.

Noen vil selvfølgelig være uenig i et slikt forslag, og det har de jo full anledning til, men i alle fall er det så pass mye vett i det at det burde kunne diskuteres på en seriøs måte.

Men nei da. Tvert om skal denne avvikelse fra det alment vedtatte mistenkeliggjøres med alle midler og stemples som «umulig» fra starten av. Blant alle de raske avstandtagere var de letevinte standpunkters hovedorgan, Aftenposten, visstnok den aller raskeste. I en motbydelig selvgod leder stemples Hagens ytringer som såvel letevinte som lite troverdige og usosiale. Noen virkelig diskusjon på andre premisser enn de etablerte partiers vil man ikke ha. Man har da for all del monopol både på fornuft og god moral.

Hvor lenge ennå skal disse selvreteferdige ha både bukten og begge endene i dette land?

Hvem lyver?

Ennå en gang tilbake til henrettelsen av Vidkun Quisling, hvor de ansvarlige avviser påstandene om at uvedkommende fikk være tilstede på retterstedet.

I en større artikkel 9. april i år kan journalist Åke Forsberg i «Dagens Nyheter» berette at han fikk anledning til å se Quisling i sellen sin, og senere mottok høytydelig innbydelse til å overvære henrettelsen.

Brev fra Australia

En av våre abonnenter en fast abonnent. Alle disse blandsendte noen eksemplarer av «Folk og Land» til en norsk venn i Australia. Etter en tid fikk han et takkebrev, der det bl.a. heter:

«Jeg setter virkelig pris på dette lesestoff og beklager at jeg ikke har visst om dette bladet i tidligere år. Det skulle vel være unødvendig å nevne at jeg nu er

dene er sendt videre etter at jeg har lest dem, og minst to av mine norske kenninger har forandret sitt syn på mangt og meget! For min egen del så er jeg ikke svært overrasket, men jeg må innrømme at hele systemet etter 1945 er meget verre og mye mer motbydelig enn jeg ante. Det ville ihvertfall være synd å kalle Norge en rettsstat.»

MINNESMERKER som ennå ikke er reist

Når man reiser rundt om i NS-folk som mistet livet i utlandet, kan man raskt konstatere at det norske folk har vært dyktig til å reise minnesmerker over folk som ofret sitt liv under siste krig. Og velsignet er det — vi gjør vel i å hedre enhver landsmann som var villig til å ofre alt for det hun eller han mente var riktig og godt.

Med stor sorg må vi imidlertid slå fast at et drøyt tusentall offervillige nordmenn ikke har fått sitt navn på noen minnestener, til tross for at de så ganske utvilsomt falt med Norges sak i sine hjerter. Vi tenker på alle de frontkjempere som falt på Østfronten og på de ikke så få

NS-folk som mistet livet i ut-

førelsen av sin gjerning her

hjemme. Men hører da disse folk hjemme på minnesmerker over landets falne helter — de var da forrædere?

Hadde det norske folk vært mindre smålig enn det i en etterkrigstid har vist seg å være, ville det ikke vært noen tvil: Selv om vi i en vanskelig og forvirret tid havnet på hver vår side, så skal enhver hedres som var så mye til nordmann at hun eller han satte livet inn for å tjene sitt land.

Kanskje vil den dag komme at vårt folk våkner til den erkjen-

nelse.

Men i mellomtiden: La oss i hver vår bygd eller by holde minnet levende om de kamerater som ga sitt liv i forvisningen om at det var en nødvendig risiko for at Norge og det norske folk skulle leve videre. Sett deg ned, lag en liste over de falne du kjenner, undersøk med andre om det er noen av våre falne du ikke har fått med. En dag kan denne listen kanskje bli basis for et av de mange minnesmerker som ennå ikke er reist, men som burde vært det. Eller enda bedre: Et grunnlag for en tilføyelse til de minnetavler som allerede er der.

Han hjalp forpinte «landssvik»-fanger

Redningshytten på Gulffjellet ved Bergen er femti år. Jubileet er viet stor oppmerksomhet i Bergens-pressen, og med rette minnes initiativtakeren til bygget, aksjemegler Anton Berge.

I formålparagrafene for hytten heter det at den skal kunne disponeres av alle, men bare i syke- og ulykkestilfeller, eller «naar man i taake, snekave eller stygt veir maa ta ind for at bjerget livet.»

Anton Berge var også en foregangsmann når det gjaldt redningskorps. I paragrafene er understreket at «hvis der efter ture i Guldffjeldet meldes at der savnes folk, vil undertegnede med en trop mandskaper rykke ut og ad veien Osevand—Svartevand naa frem til hytten. Man bør derfor avvente redningstroppens ankomst til hytten fremfor at begi seg ut paa det uvisse.» Da Anton Berge døde for noen år siden hadde han i 47 år regjert Gulffjellet. Overalt var han kjent som Gulffjellkongen, og ti tusener bergensere kan takke ham for at de lærte fjell og vidder å kjenne, og de naturopplevelser fjellet senere i livet ga dem. Ikke minst er det hans fortjeneste at turlag ble stiftet og hjelpekorps og redningshytter opprettet overalt i landet.

Når «Folk og Land» er med på å ære minnet til Anton Berge og gi sin hyllest til institusjonen på Gulffjellet har det også en annen årsak.

Espeland konsentrasjonsleir ved Bergen var etter fredsslutningen beryktet som en av lan-

dets verste leirer, der noen av vaktene hørte til byens berømte. Fangenes tilstand ble stadig forverret etter utsulting og pinsler, og noen få modige kvinner i Bergen klarte ikke lenger å være tause om forholdene. De satte derfor i gang aksjoner mot fangebehandlingen, og gikk til øverste myndigheter med protester.

Ingen respons. Det var da de henvendte seg til selveste Gulffjellkongen, Anton Berge, som de visste var uredde og beslutningsdyktige. Dessuten hadde han under okkupasjonen også ytet hjelp til tyskernes fanger i Espe-lands-leiren.

Anton Berge svarte øyeblikkelig JA til nedropet om assistanse til de forpinte «landssvik»-fanger. Han var rystet over at hans bysbarn oppførte seg som ville dyr mot denne gruppe som

hadde tilhørt et lovlig norsk parti, eller som hadde gjort sin innsats mot kommunismen på østfronten.

Det var ikke ofte Anton Berge var sint. Likevel ble han rasede da han av fengselsmyndighetene ble nektet å sende mat inn i leiren. Selv i de tyske konsentrasjonsleirer hadde det vært adgang for fangene å motta mat utenfra. Det var da han klekket ut «aksjon Gulffjell». Under påskudd av at han trengte forsyninger til redningshytten fikk han organisert «arbeidskommandoer» på tyve mann, som skulle bære proviant opp i fjellet. Gruppen skulle på hver tur ha forskjellig mannskap, slik at storparten av leirens belegg fikk et opphold på hytten.

Det var ikke tunge løftene (Forts. side 7)

INO-JUBILÉET

Innbydelsene til INO-jubileet blir sendt ut neste måned. Allerede nå spores stor interesse for feiringen, og til festkomiteen er det kommet inn flere forespørsler i forbindelse med deltakelse.

Komiteens medlemmer ber opplyst at det i første rekke bare sendes ut innbydelser til folk som fra de aller første år har vært tilsluttet Forbundet, IFNS og INO. Skulle det bli flere plasser igjen vil dette bli gjort kjent.

I innbydelsen følger programmet for jubileet, som blir markert med en rekke arrangementer.

Per Dahlens aksjon for en jubileumsgave til INO fortsetter. Gaven skal bestå av 500 nye 1/1-års abonnenter på «Folk og Land». Det er nå et stykke igjen til målet er nådd, men med helhjertet innsats fra våre mange venner skulle det lykkes.

KLASSEKAMP OG MENNESKEJAKT

Av Jan Ødegård

Herr redaktør!

Det sitter ennå i hukommelsen hvor høyt venstrestremisene skrek og protesterte mot at det ble drevet overvåking av potensielle landsforrædere på venstresiden.

Det er sikker mange som husker hvordan Klassekampen i 1975 hengt ut og stemplet tidligere politimester Asbjørn Bryhn i Bergen som nazispion under siste krig.

HKH prins Alfred av Liechtenstein ble også i samme avis stemplet som en beinhard nazist i 1979, like injurierende og også dette uten dekning.

Det er mange lignende eksempler på hvordan denne AKP (ml) styrte avisen Klassekampen driver åpen menneskejakt.

Selv har jeg flere ganger blitt omtalt i den avisen i 1978 og 1979 som nazist, svindler, provokatør, overfallsmann og mye mer injurierende og krenkende, dette også uten dekning.

Klassekampen er en råttan avis som ikke skyr noe for å knekke folk som er uenige i deres politikk.

Etter flere år som medlem i LO, Kommuneforbundet nærme- re bestemt Oslo sporveistjenings forening har jeg sett nok av «klassekamp» til at jeg meldte meg ut.

Dette skjedde skriftlig med begrunnelse og sendt fortrolig til foreningen. Klassekampen blir informert om utmeldelsen av foreningen og slår stort opp sine konklusjoner og løgner for ytterligere å skade meg.

Jeg ante samarbeidet mellom Klassekampen og foreningen men at det skulle ende med til- litsbrudd og menneskejakt trodde jeg ikke. KGB ville vært stolte om de kunne drive menneskejakt så ukamuflert som AKP(ml) gjør.

Under dekke av å drive progressiv arbeiderkamp foregår nok kampen på helt andre premisser.

Det er nok av beviser for hvordan AKP(ml) undergraver demokratiet uten å gå i detaljer.

Det er bare å få øynene opp og konstatere hvilket klamt favntak man må kjempe seg ut av.

Jan Ødegård

Når skal vi rydde opp i vårt eget rot?

Av Bjørg Bugge

Herr redaktør!

Vi er redd for «krig». Vi tenker på bomber og gevær — på sult og drap. Og dermed stagnerer vi i tankerekker. Krigen er begynt den, og det for mange år siden! Men med nye og mer avanserte våpen. I dag brukes utmattelsesteknikk, og den er lumsk i alle dens forkledninger. Den serveres hver eneste dag gjennom massemedia som en fortærende gift, og hele samfunnet går langsomt, men effektivt til grunne. Det er en skam å tenke nasjonalt. Vi skal være internasjonale og blande oss med alt og alle. Vi får høre gjennom massemedia, hamret inn, at vi er egoistiske. At vi må ofre våre surt ervervede penger til alle mulige «hjelpesprosjekter» som dukker opp som paddehatter. At en statistikk viser samtidig at hver nordmann fra gammel til nyfødt «skylder flerfoldige tusen

i lån til utlandet, er ikke stor nok byrde.

Det spilles på sentimentale strenger, og aviser og TV fylles hver dag med sult og nød fra de av verdens hjørner som passer massemedia. At det av og til skjer en glipp og noe mer nærliggende styggedom kommer frem, går som regel fort forbi. Det er ingen inngående dveling da, hvis ikke det kan brukes som våpen mot oss.

Vi har ikke råd til å satse på barnerike familier. Det er blitt en motesak og en nødvendighet å arbeide utenfor hjemmet. Moteskaperne, de maktsyke og kyniske individer, de skal nok sørge for det. Dermed har vi et våpen som rettes mot oss. At våre barn blir puttet i vuggestuer, barnehager, fritidshjem, klubber, skoler er og en måte til at hjemmet mister kontakt med og innflytelse på den oppvoksende slekt og vår fremtid.

De svakeste går til grunne.

Her er nok av miljøer når familielivet er satt ut av funksjon. Og det som skulle være den viktigste og den grunnleggende faktor for vår generasjon. Nu er det skolen med lærerne og dens lærerbøker som overtar. Så kommer alle lovlige partier med dens ledere. Det å feie for egen dør, rydde opp i vårt eget rot innen bygd og by, vårt eget samfunn, har fått et tragisk utfall som måtte glede våre fiender. Folk stanger seg ihjel hvis de påpeker misligheter — korrupsjon — hestehandel — som ikke lenger foregår skjult en- gang. Spør man hverandre hva som burde gjøres, så har de fleste resignert. Noen er redde og vil ikke «blandes opp i noe» på grunn av repressalier. Så langt har den skjulte krigen ført vårt samfunn, og enda har vi et stykke vei å gå til grunne på.

Bjørg Bugge,
Os, Hordaland

Jernteppeet rundt «den hellige kua» slår sprekker

Herr redaktør!

Har noen vært utsatt for hets? Ja, tidligere NS-folk behøver man jo ikke spørre, for de vet hva hets er. Men har noen egentlig tenkt over at vi har to sorter hets eller arter av hets? Etter min mening har vi det. Vi har hets for å få oppmerksomheten vendt bort fra et bestemt område også.

I India har man hellige kuer. Men vet noen at man har en hellig ku her i Norge også? Å Jo da, i Norge er det en hellig ku og den er tilmed dekket av et jernteppe, akkurat som landet til storebror i øst. Og denne hellige kua her i Norge heter «Landssvikoppgjøret». Det kan være farlig (for enkelte) å granske nærmere denne kua og derfor er den også så godt beskyttet. Men enkelte ganger er det noen som kommer kua nærmere inn på livet enn ønskelig er og selve jernteppet begynner å slå sprekker. Da er det fare på ferde, for denne kua tåler ikke noen granskning. Enn om det kunne komme offentligheten for øre alle de forbrytelser som ble begått under dekke av denne kua og at de umenneskelige tyskerne var rene diletanter sammenlignet med de gode nordmenn som

satte landssvikoppgjøret i gang, og deres hjelpere. Å nei, dette kan være farlig. Og så har en frekk dansk forfatter vært så freidig å skrive en bok om rettsaken mot Hamsun. Det er fare for nærmere granskning av «landssvikoppgjøret». Det gjelder å få oppmerksomheten til folk henvendt andre veier. Riktignok ble Dr. Langfeldt intervjuet i TV og han fastholdt at hans undersøkelse og bedømmelse av Hamsun var korrekt.

Hamsun hadde nedsatte åndsevner. Men Langfeldt virket så lite overbevisende i TV. Den store masse ble slett ikke overbevist. Men så kom redningen. **Holocaust.** Det var jammen hjelp i rette tid. Nu kunne man sette igang hetsen igjen og få oppmerksomheten vekk fra kua. Aviser, radio og TV ble mobilisert og overgikk hverandre. I TV ble tilmed en del av programmet for N.S. lest opp og tydet slik av en forståelse på at i henhold programmet måtte NS-folk være enige i det som foregikk i Tyskland under krigen. NS-folkene var altså medskyldige. Før krigen hadde vel kringkastingsjefen fått et injuriersøksmål på halsen, men idag står vel tidligere NS-folk på en måte utenfor loven. Men vi er nu be-

skyldt for så meget at litt mere eller minndre spiller så liten rolle.

6 millioner jøder ble gasset ihjel, ja. Det er man nu enige om. Men til å begynne med ble det sagt ca 1 million. Men så kom det beskjed fra storebror i øst. Vi sier 6 millioner og så ble det slik. Uansett 1 eller 6 så er jo det forferdelig. Men Hitler som blir beskyldt for utryddelsen av så mange jøder, er da vel en smågutt sammenlignet med Stalin. Det har jo stått i norsk presse, riktignok for noen år siden, at under utrenskningen etter krigen ombragte eller drep- te Stalin ca 30 millioner.

Er det riktig å drepe 30 millioner i Russland, men helt forferdelig å drepe 1 eller 6 millioner i Tyskland. Siden 1945 har vi hørt gjentatt og gjentatt det fryktelige som hendte under krigen i Hitler-Tyskland. Man har inntrykk av at regjeringen er mere enn forsiktig for ikke å trække storebror i øst på tærne. Og avise- ne da, å så forsiktige de er med sin kritikk. Det kan være farlig å kritisere en slik sterk nabo. Men Tyskland er det ufarlig å kritisere og det var bare Tyskland som gjorde seg skyldig i krigsforbrytelser under krigen. Og Tyskland og det tyske folk

måtte straffes. Motparten var sikkert hvite som sne. De var siviliserte og kunne i det hele tatt ikke gjøre noe grusomt. Det er sikkert løgn at atombomben ble sluppet og at 125 000 flyktninger i Dresden løp rundt som brennende fakler. Og det er sikkert løgn det som skjedde i Katyn også. Nei, slike ting snakker en ikke om lengre.

Atombomben ja. Nei, det er nok best å glemme den. Men hadde tyskerne sluppet den, så hadde nok saken stilt seg annerledes. Det er så lett å se splinten i sin nestes øye, men overse bjelken i sitt eget.

Og så må vi ikke glemme skoleelevene. Det er mulig best å få tatt det opp som obligatorisk fag i skolene alle de grusomheter tyskerne gjorde seg skyldige i under krigen og trekke glemse- lens slør over det som motparten gjorde. Det er ikke på sin plass lengere å la elevene få rede på slikt. Og så har vi jo prektige lærere og lærerinner som mere enn gjerne sørger for å orientere elevene i riktig retning. Og skulle noen av dem mene noe annet, så er det bare å avskjedige dem. Det er så lett så. Og så glemmer folk å tenke på kua.

Mens Holocaust går i TV,

så sender vi for sikkerhets skyld i reprise (3. gang?) Brent jord i TV. Og svenskene som bekjempet Nazityskland så drabelig under krigen, har jo også en film som passer i TV: På flukt over Kjølen. Vi sender den også, så vi er sikker på at folk får annet å tenke på enn kua. Og om nødvendig får vi sende alt sammen i reprise igjen.

Men jernteppet rundt «den hellige kua i Norge» har allerede slått sprekker og sprekene er blitt større og større. En del mennesket viser idag stor interesse for denne kua. De tror ikke lengre blindt på den offisielle fremstillingen om at alt gikk så pent for seg og at fangene fikk så pen behandling. Mulig det er sant når det påstås at vaktene var rene sadister og oppførte seg slik ovenfor fangene at en skulle tro vaktene var pasienter fra et eller annet asyl.

Jeg forsvaret ikke det som hendte i Tyskland under krigen. Et hvert anstendig menneske må reagere på slikt. Men er det riktig og rettferdig å glemme alle de forbrytelser som motparten gjorde og bare legge skylden for grusomheter på Tyskland? Jeg bare spør.

J. B., Bergen

Franktirører — ikke soldater

Herr redaktør!

Det er av flere grunner jeg ønsker å få spalteplass for et sitat fra P. Harsems bok: «Utrolig men sant», side 24.

For det første skal det være en tilrettevisning for de ondskapsfulle personer som frekt hevder at «krigen fortsatte etter den 9. juni 1940», hvilket så avgjort ikke var tilfelle.

For det annet har nå menigmann for alvor begynt å stille spørsmål om hva som var det faktiske forhold under okkupasjonstida. Det er bl.a. heimefrontens og de øvrige sabotasje-gruppers tvilsomme virksomhet og lovlighet de gjerne vil ha greie på.

Jeg har da funnet et passende avsnitt i P. Harsems bok som jeg mener må være et fyldestgjørende svar på spørsmålet om heimefrontens og milorgs legalitet:

«De tyske politi- og krigsrettsdommere Latza, Regis og Kehr ble frifunnet for krigsrettsdommene over milorgmennene, heimefrontfolkene etc. fordi disse var franktirører, ikke krigsfanger. Som franktirører har de etter folkeretten forlatt sitt liv.

Under rettsforhandlingene oppsto det derimot tvil om fremgangsmåten ved handlingen av saker mot noen av de henrettede, om det forelå

brudd på internasjonal rettspraksis under rettsforhandlingene, — om og hvorvidt disse var proforma for gisselmord, altså repressalier ikledd rettslige former. Rt. 1945 s. 486 ff.

Men ved Eidsivatingss fornyede behandling gikk dommen ut på full frifinnelse for de tre tiltalede.»

Sitat slutt.

Dette må være en passende styver til personer som J. Andersen, H. H. Bonnevie, Kjell Arnljot Wig m.fl. som åpenbart ennå ikke har oppfattet at illegal franktirørvirksomhet i fredstid ikke er det samme som krig.

A. P., Oslo

Hvem foretok jødearrestasjonene?

Herr redaktør!

Som pensjonert politimann, uten bakgrunn i NS, tør jeg hevde at pressen og Krigsinvalidforbundet er blitt for ivrige i sin blodhevn over tidligere NS-folk. Det skytes langt over målet når NS gis ansvaret for arrestasjoner og oppbringelser av jødene her i landet.

Selv gikk jeg ut av politiet i 1942, da jeg av min sjef ble kommandert til å ta del i jødeforfølgelsene. Han var ikke medlem av NS, men tilhørte tvert om heimestyrkene.

Storparten av mine kolleger i den avdeling jeg tilhørte deltok i jødejakten, — ingen av dem var tilsluttet Partiet.

Da jeg i 1945 gikk inn i politiet igjen, møtte jeg dem alle sammen. Denne gang i ferd med arrestasjoner og forhør av NS-folk.

Jeg vet at landsvikeravdelingen var kjent med forholdene, men av kollegiale hensyn ble det hele dysset ned.

Det gjør også massemedia idag.

Fhv. politimann

Rett skal være rett. Gerd Bennecke tok opp disse forholdene i «Dagbladet» den 6. april i år. Her påviste hun at vanlige norske polititjenestemenn og folk fra lensmannsetaten tok aktivt del i arrestasjonene av jødene. Hun bekrefter også at en av lederne for aksjonene ble frifunnet på grunn av sin tilknytning til hjemmefronten. Frifinnelsen var forøvrig årsake til at det ikke ble reist flere saker mot politifolk som deltok i jødeforfølgelsene.

Red.

La våre barn vokse opp i et fritt, nasjonalbevisst Norge!

Herr redaktør!

På film og bilder fra før annen verdenskrig kan en se skarer av unge mennesker, tilsluttet nasjonale bevegelser, kanhende for å markere en partidag e.l., og jeg vil si det er et prektig syn. Her står de, tilsluttet bevegelser som med et klart syn så de farene som ligger i den kommunistiske ideologi og forsøkte å dem-

me opp for denne.

Det er vemodig å tenke på dette. I dag er det også prektige, staute ungdommer. Men dessverre, en stor prosent er falt fra i narkotikarus, overdreven bruk av alkohol. Daglig kan en lese om narkotikaens ofre, om venteradikale terrororganisasjoner i Europa osv.

(Forts. side 6)

En minnestund med frosne hjerter

Av Bjørg Bugge

Herr redaktør!

Jeg vil gjerne ha tilsendt 3 eksemplarer av boken til Trygve Engen: «Jeg er ingen landssviker». Et av eksemplarene skal foræres til lagtingspresident Margith Tøsdal.

La meg forklare hvorfor? Den 17. mai strømmet folk ut fra festgudstjenesten i kirken for å gå til Minnelunden. Der holdt lagtingspresidenten en minnetale over de falne. Talen var som vanlig i alle disse årene hatsk og ond.

Det ble lagt kranser på bestemte graver, og det var sang

og musikk.

Selv møtte jeg opp i bunad, og hadde med meg krans i norske farger som jeg la på fars grav. Der sto jeg i stillhet under hele «seremonien», i ærbødig minne og i takknemlighet til våre falne. Kanskje ble mitt fremmøte en tankevekker for dem som denne 17. mai dag med frost i sine hjerter sang: «Lat folket som brødre saman bu, som kristne det kan seg søma.»

Med beste hilsen til redaksjonen fra Bjørg Bugge

MER OM FORFØLGELSE AV NS-BARN

Herr redaktør!

Jeg vil gjerne få takke vedkommende som i «Folk og Land» oppfordret oss NS-mødre til å komme med innlegg om hva våre barn måtte gjennomgå av lidelser og forfølgelser under okkupasjonen fra 1940 til 1945.

Da jeg selv hadde en stor barneflokk kan det være litt av hvert å berette.

Jeg hadde 5 barn i alder fra 1 år til 13 år.

Den første gang jeg merket noe av terroren mot barna var da den nest eldste gutten var i åtteårsalderen. Han var da opptatt i et kirkekor som Norges yngste korgutt. Han var så lykkelig over å være med, og hele gutteansiktet strålte som en sol når han med sin lyse, klare guttestemme fikk synge i kirken. Jeg var ofte nede og hørte på sangøvelsene, og vi følte det nok begge to som noe hellig denne sangen til Guds ære.

Etter en tid kom han til min forferdelse gråtende hjem og fortalte at guttekolets dirigent plutselig hadde kastet seg over ham med spottende ord og politisk sjikane mens alle guttene hørte på, fordi

hans foreldre var medlemmer av Nasjonal Samling.

Tappert forsøkte han å gå til sangøvelsene ennu et par ganger, men måtte gi det opp fordi forfølgelsene fortsatte og det onde selvfølgelig var smittet over på sangkameratene. Så ble han da frosset ut, slik meningen var.

I løpet av de fem år hendte det mange fæle ting med barna våre, men vi anmeldte bare et av tilfellene som var for gyselig. Den eldste småpiken vår som da var skolepike i en av de lavere klasser kom gråtende hjem. Ikke så langt fra oss lå et barnehjem. Da hun passerte noen piker fra dette hjemmet omringet de henne og presset henne inn til et gjerde. De truet henne med knytenever, slo henne, mens de ropte stygge skjellsord. En dag hun var på vei hjem fra skolen myldret det plutselig frem en flokk større gutter, som foruten å brøle de vanlige hånord stanset henne og blottet seg. Hun kom vettskremt hjem og sjokket gjorde at vi måtte sende henne på landet for en tid. Dette ble anmeldt.

Forfølgelsen gikk helt ned i barnehagen. Da mine to minste, en

gutt på fire år og en pike på tre år hadde gått en tid på en tilsynelatende fredelig barnehage ble også de bragt gråtende hjem: «De andre barna vil ikke leke med oss, mor,» fortalte de. «De kaller oss for nazidjeveler». Ved nærmere undersøkelser viste det seg at de andre barna i barnehagen hadde noen litt større søsken som gikk på skolen. Det var disse som hadde vært i barnehagen og lært de små søsken å være onde mot mine to småbarn. Så var det ikke annet å gjøre enn å ta dem ut.

Først etter okkupasjonen fikk vi til vår forferdelse høre at en av guttene våre i samfulle tre år var blitt satt ut midt i skolegården og fiket opp og slått av større gutter, mens lærere og lærerinner sto oppe i vinduene og lo. For ikke å gjøre vondt verre, og for å skåne sine foreldre, hadde han tiet om dette mens det foregikk.

Det hendte så mange ting daglig for disse barna at det kunne skrives side opp og side ned. Men ingen av dem tok skade på sin sjel, fordi de aldri lærte å hate og hjemme bare møtte positive tanker og ord som gikk ut på å skape et nytt og bedre Norge.

Vi var jo så stolte av våre små barn i Ungdomsfylkingen den gang, da de fikk en så god oppdragelse, ikke minst i forholdet til de voksne og eldre mennesker. Det ble liksom så tomt og rart for gutten min da krigen i Europa var slutt. Jeg ringte derfor til lederen av KFUM-speiderne i vårt kirke-distrikt og fortalte om den lille pjokken som var blitt så ensom. Jeg spurte i telefonen om ikke gutten kunne bli opptatt som speider. Jeg visste jo at det var en kristen jeg henvendte meg til, og han svarte meget vennlig: «Ja, send ham opp til meg.» Sønnen min ble så glad og gikk freidig avsted, men da han kom tilbake var det et bedrøvet, lite guteansikt som møtte meg: «Å, nei, mor, jeg kunne nok ikke være med der, for de forlangte at jeg skulle ta avstand fra hva mine foreldre hadde vært under okkupasjonen, og det var jo umulig.»

Det siste, og iallfall det mest brutale, som hendte etter kapitulasjonen var vel da vår eldste sønn intetanende steg av trikken, og brutalt ble slått ned av en tidligere skolekamerat. Vår sønn ble liggende over trikkeskinnene mens

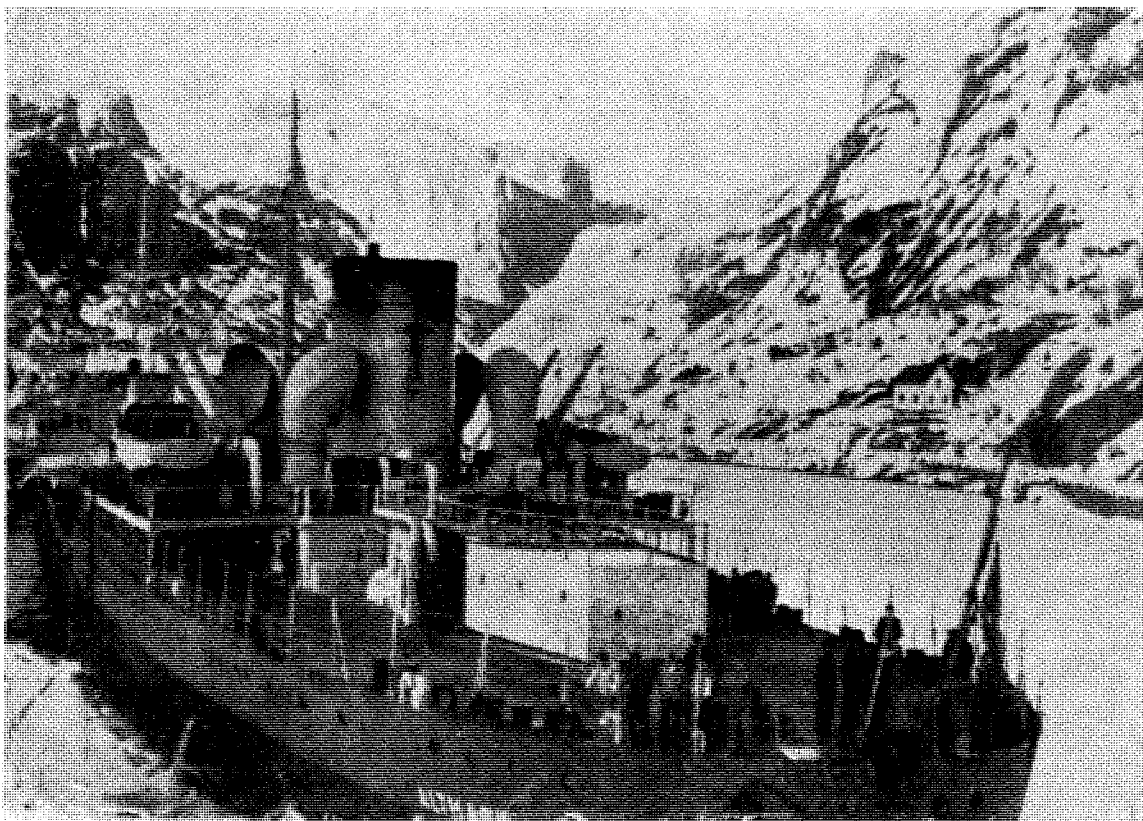
overfalls mannen tok kvelertak på ham og senere forsøkte å trykke ut øynene på ham. Det som skulle hevnes var at en bror av overfalls mannen, som deltok som flyver på engelsk side, var blitt skutt ned over Tyskland. Dette skulle da, liksom, være min sønns skyld.

En mann som kom forbi på en sykkel stanset opp og ville hjelpe min sønn, men da ropte overfalls mannen: «Nei, det er bare en nazidjevel.» Mannen satte seg da på sykkel og kjørte videre.

Da gutten vår etter mange timer kom hjem så han ubeskrivelig ut, og vi kjente han nesten ikke igjen. Øynene var som grodd igjen, og han hadde fått en kraftig hjerne-rystelse som resulterte i flere ukers sengeleie. Som alle NS-folk var vi den gang rettsløse, og noen sak mot overfalls mannen nyttet derfor ikke. Stor var vår forbauselse da gutten vår etter noen måneder, som en slags «avlat», fikk 1000 kroner fra overfalls mannens familie.

Jeg vet at det under og etter okkupasjonen skjedde verre ting mot NS-folks barn. La oss få frem flere eksempler.

Bestemor

Hvordan gikk det med «Altmark»?

Herr redaktør!

Norges historie kan ikke gå forbi to skip. Det er piratdestroyeren «Cossack» og trosskipet «Altmark».

Hvor ble det egentlig av «Altmark»?

Her er skipets historie:

Etter overfallet den 12. februar 1940 i Jøssingfjord seilte hun til Tyskland. Der fikk «Altmark» navnet «Ukermark». Hun seilte ut igjen som trosskip. Den 30. november 1942, etter

å ha forsynt hjelpekrysseren «Thor» som lå i Yokohama med olje, eksploderte skipet da oljetankene ble rensset, og det sank.

Ivar H.-S.

Rinnan var ikke NS!

Herr redaktør!

I Bergens Tidende leser jeg at NRK holder på med et to timer langt opptak fra rettssaken mot Rinnan-banden.

Rinnan-bandens virksomhet stemmer ikke overens med hva NS sto for. Rinnan var ikke medlem av NS. Som NS-medlem og kjent som sådan ville han aldri kunnet drive en slik virksomhet.

Når noe som dette skal publiseres for den norske etterkrigsungdom, har man antagelig ingen interesse av å opplyse noe om medlemskap i NS eller ikke. Jeg mener det bør henstilles til NRK at det opptres ærlig. Radioprogrammet bør være en fortelling om nordmenns virksomhet som ikke var medlemmer av NS, og som derfor ikke kommer inn under vår kategori.

B., Bergen

SANNHETEN?

Herr redaktør!

Mitt syn på historien om «Norges krig» 1940—45 er i all korthet:

Krigen i Europa gikk akkurat slik som den vestlige verdens makthavere, hvem det nå enn måtte være, hadde planlagt. Nemlig:

1. Det norske forsvar måtte ikke mobiliseres og landet legges mest mulig åpent for invasjon.
2. England skulle foreta en skinnmanøver for å lokke tyskerne ut.
3. Tyskerne skulle besette Norge. De ville da under resten av krigen binde mange styrker i vårt vidstrakte land og de ville få opinionen imot seg både i Norden og verden forøvrig.
4. Hovedmål: Det tyske rike skulle ødelegges.
5. Det gikk etter oppskriften. Hvem i Norge kjente denne på forhånd?

O — — —

Ingen tar så dårlig...

(forts. fra side 1)

demokratiet er, jo fastere holder det på den innbildningen. I det gamle Aten ble høye embetsmenn som arkonter, rådsherrer og dommere uttatt ved loddtrekning. Når alle er like er loddtrekning nemlig logisk og rettferdig. Sett på denne bakgrunn er vår ensretting kanskje likevel ikke så misforstått: I Norge seiret den ensrettede masseskole i 1935, fordi vi trodde den var så demokratisk. Alle pedagoger som hadde noe å si skrøt av de nye lover. De som ikke kunne være så helt enige i skrytet, tidde stille. Protester hadde ingen hensikt.»

Som Nevnt: Ekspedisjonssjef Norvik måtte etter okkupasjonen blø for uttalelser som ovenstående. Idag er de vanlige blandt skolefolk, og det rettes flengende kritikk mot styringen av norske skoler.

Tenk hvis blikket tidligere var blitt rettet mot Nasjonal Samlings program, punkt 23, der det het: «En samlet skoleplan med spesialisering etter den enkelte elevs anlegg og fremtidsplaner.»

Kanskje løsenet for våre skoler måtte være statsgymnaser for begavet ungdom, slik Nasjonal Samling gjennomførte under krig og okkupasjon, men som de nye makthavere rev ned i 1945.

Folk til dugnad!

Frivillige krefter utfører daglig dugnadstjeneste for INO. Det gjelder særlig kontorarbeide, oppdrag i forbindelse med utsendelse av «Folk og Land», bøker og hefter. Vi trenger ennå noen friske krefter som på kort varsel kan innkalles til slik tjeneste.

Er du ledig noen formiddagstimer i måneden hører vi gjerne fra deg. Ring INO i kontortiden.

Nytt fra INO's boktjeneste

«Quislings siste dager» har vært utsolgt. En av våre venner har påkostet trykning av nytt oplag, slik at det lille heftet nå kan skaffes. Pris kr. 3,- gjerne i frimerker. Vi gjør også oppmerksom på Kai Normanns nasjonale dikt som er samlet, og selges gjennom INO. Pris kr. 5,—.

ELITE — det er fali det

(forts. fra side 1)

evner på denne måten, da vil vi snart få merke det.

Feilen ved tidligere tiders samfunn var at en mengde begavede mennesker ble holdt nede, såvel av økonomiske grunner som av de herskende grupperes kameraderi og snobberi. Hvis man imidlertid tror at det er særlig mye bedre i dag, så tar man feil.

Allerede det hysteriske likhetsmakeri i skolen er egnet til å holde de spesielle begavelser nede. Alle som viser det minste tegn til å stikke hodet over massen, skal systematisk og metodisk holdes nede. Og vårt økonomiske system med dets konfiskatoriske skatter sørger effektivt for at det er så godt som umulig å arbeide seg fram og opp på egen hånd. Bare den som har «forbindelser» av det ene eller annet slag, har sjansen til virkelig å drive det til noe. Det gjelder ikke minst de som har «forbindelser» i det politiske liv og det byråkratiske system. Snart vil det være så at knapt noe er mulig uten statstilskudd eller annen offentlig støtte.

Men riktig elitepolitikk er å fjerne hindringene for de særlige begavelser, men ellers å la dem vise sin kvalitet på egen hånd. På denne måte vil vårt folk kontinuerlig kunne fornyes ved tilskudd av foregangsmenn og lederkrefter fra de brede folkemasser.

Hvis dette er «nazistisk», så får det heller være det. Ihvertfall er det sunn og fornuftig politikk.

Slik arbeider historie...

(forts. fra side 1)

Seierherrenes «avmytifisering» av Quisling

Når det gjelder fremstillingen av hva som skjedde på Gimle umiddelbart etter at Quisling forlot stedet, vil «Vi Menn» foreløpig ha fritt spill. Man vet at det fremdeles er farlig for NS-

folk å stå offentlig frem med sine vitneprov, og det satser man uhemmet på. Beretningen var imidlertid kjent i fangeleirene allerede i 1945. Den er også skrevet ned og vil sikkert bli offentliggjort når tiden er moden for det. Og vi fastholder:

Først kommer en enslig representant for Norske Selskab til Gimle — ihvertfall var han den eneste som kom inn i bygningen. Denne mann får overlevert en nøyaktig ført fortegnelse over Selskabets eiendeler med opplysninger om hvor de befinner seg, og får påvist hvor på Gimle slike eiendeler finnes. Det var han meget takknemlig for.

At det etterpå ble arrangert husundersøkelse, beslaglegging og anmeldelse for tyveri er bare en del av et større spill for å «avmytifisere» Quisling. Det var meget om å gjøre å få brennmerket ham som en tyv og kjelt-ring som bare var ute etter å berike seg selv. Det er neppe lenger noen seriøs historiker som tar denne uverdige tilsmussing av en politisk motstander alvorlig. Så lenge NS-folk fremdeles blir forfulgt og undertrykket i dette land, er det likevel mulig for ansvarsløse sensasjonsjournalister å virvle opp noe av den søle «Rettsoppgjørets koryfeer har etterlatt seg. Men den dag vil komme da et såvidt seriøst blad som «Vi Menn» vil se med skam tilbake på hva det som her har medvirket til.

Ellers vil vi si «Vi Menn» hjertelig takk for den publisitet man gir vår avis. Vi merker tydelig virkningen på tilgangen av nye abonnenter.

La våre barn...

(forts. fra side 5)

På vår hjemlige arena blir mange barn fra skolealderen innprentet med kommunistiske ideer fra venstreradikale lærere, og delvis gjennom presse og kringkasting.

Det må være et ønske at våre barn og unge måtte få leve opp i et fritt, nasjonalbevisst Norge, der den kommunistiske ideologi har små muligheter for fast grobunn.

H. P. L., 33 år
Stavanger

Han meldte seg . . .

(forts. fra side 1)

klart; kommunistiske grupper ville hindre hans vitnemål i den omtalte sporveisak. En rettsak Jan Ødegård engasjerte seg sterkt i, og som etter den opprørende avslutning ga ham grunn for å melde seg ut av LO-diktaturet. Etter dommen ga «Aftenposten» plass for ham til dette innlegg:

«Maten satte seg fast i halsen da det ble kjent at Høyesterett hadde frifunnet sporveisforeningene for erstatningsansvar overfor Farre/Hadland.

Dette skjer altså i Norge 1979.

Rettsstaten med demokratiet som varemerke har igjen vist seg fra sin rette side! Hvilken triumf må ikke dette være for LO, Arbeiderpartiet, SV og andre liketenkende, hvilken seier er større?

Hvem ble beseiret? Jo, to sporveisarbeidere som trodde på demokratisk ytringsfrihet, talte og tenkte litt annerledes enn sosialister, kommunister og andre liberale. Farre/Hadland fikk sitt pass påskrevet. Retten til arbeide, til å uttale seg fritt samt være nasjonal er tydeligvis å betrakte som en kriminell handling for disse to. De må bekjempes

med alle «demokratiske» og diktatoriske midler.

Med denne enestående dom fra Høyesterett er det, slik jeg forstår det, dannet en presedens for fremtiden. Jakten på nasjonalt tenkende gjelder fra 29/6 1979.

Jeg protesterer mot dette og melder meg herved ut av LO-diktaturet. Hvis det finnes liketenkende, oppfordrer jeg dem til å gjøre det samme. «Folkedomstolen» (ordet ble brukt under rettsaken) i Sporveien får i alle fall ikke min støtte.»

Aktive antikommunister blir her til lands betegnet som fascister. Også utenfor kommunistenes egne rekker. Hjernevasken i LO og massemedia har gjort sin virkning. Selv blir Jan Ødegård kalt erkefascist, og utskjelt som kjeltring, på grunn av sin kompromissløse kamp for frihet og rett. Dette til tross for at han ikke står tilsluttet noe politisk parti på høyre front.

Riktignok er han et aktet medlem av World Anti-Communist League, (Wacl) hvor han også har tillitsverv, men det er sludder å kalle denne verdensomspennende organisasjon for fascistisk, når vi vet at den omfattes av frihetselskende mennesker fra begge leire. Således også om allierte frontkjempere som under krigen var med på de hardeste

slag mot tyskerne og deres forbundsfeller.

Det er hevdet at Wacl her til lands er et underbruk av «Norsk Front». «Sprøyt», sier Jan Ødegård, «organisasjonen er absolutt selvstendig og må ikke stilles i noen partipolitisk bås. Personlig vil jeg likevel kjempe sammen med hvem som helst og hva som helst, når det gjelder kampen mot kommunismen.»

Det var da vi kom til å tenke på Churchills ord.

Han hjalp forpinte . . .

(forts. fra side 2)

fangene fikk ta, og mange lurte nok litt på hensikten med arbeidskommandoen da «slavene» ruslet avgårde med poser a 5 kg. poteter, eller sekker inneholdende tørket torv.

På trammen utenfor redningshytten sto Gul fjellkongen selv og tok imot fangene, og med vakre velkomstord bød han dem inn til styrkende måltider, røykestoff og frukt i masser. «Det var som å komme til Soria Moria slott,» sa en ung frontkjemper etterpå. «Fra Espelandsleirens perverse fangevoktere og

den bedervede silden i leiren var det nesten uvirkelig å oppleve godordene fra Gul fjellkongen og den kongelige opvartning.»

Redningshytten på Gul fjellet ble redningen for mange «landssvikere»-fanger, som uten Anton Berges mot og omsorgsfulle stell utvilsomt ville ha bukket under.

Det hadde neppe vært i hans tanker da han for femti år siden bygget hytten.

Molotov-coctail . . .

(forts. fra side 1)

løkka. (Vår uth.) Disse ville derfor rykke ut og aksjonere (Politiinstruksen §§ 1, 2, 3, 4.), men disse tjenestemennene ble holdt tilbake for å avvente situasjonen.»

Et påtrengende spørsmål melder seg for oss: Hvorfor får vi ikke vite mer om hvem disse voldsmenn er og hva som blir gjort med dem?

FINNES DET EN LEDIG LEILIGHET FOR NASJONAL-SINNET EKTEPAR MED BARN

Beliggenhet: Oslo eller nærmeste distrikter. Ønskedrøm: 3—4 værelser, gjerne med bad. Vi kan også tenke oss muligheten av å leie lite hus maks. 1½ time fra Oslo. Ordens, absolutt edruelige mennesker. Bill. mrk. «161 nå eller senere» Folk og Lands ekspedisjon.

MANN, 46 ÅR,

blå øyne, godt utseende, søker etter partner, 28—37 år. Allsidige interesser. Bill. mrk. «164» til Folk og Lands ekspedisjon.

UNGT FORELSKET PAR

ønsker å stifte bo, søker etter leilighet i Bergensområdet. Hun utdanner seg som arbeidsterapeut, han er ekspeditør. Edruelige ordensmennesker. Gode anbefalinger. Bill. mrk. «162» til Folk og Lands ekspedisjon.

JEG HAR NYLIG KJØPT OFFSETMASKIN

til kr. 20 000. Oppdrag utføres rimelig og hurtig. Sender over hele landet. Bill. mrk. «163» til Folk og Lands ekspedisjon.

DOKUMENTASJON OM «DET TREDJE RIKE»

Tyske dokumentarfilmer fra Det tredje rike på Super 8. Største utvalg i Norden. Også krigsdokumentarfilmer fra USA, Japan og England. Bøker med hundretalls fotografier om Waffen SS, tyske flyvåpen, hær og flåte m. m. Grammofonplater med historiske taler og marsjmusikk. Mot fem norske kroner sender vi vår katalog og vårt nyhetsblad. SUPPLY, box 7049, S-172 07 Sundbyberg, Sverige.

God sommer for «støtteannonsene»

Tross sommer og ferietid har det vært jevnt innsig av «støtteannonser», og det er vi meget glade for. Det har ført til at vi fremdeles har liggende en god del bidrag som det ikke er kvittert for, men det vil bli gjort i de nærmeste nummer.

Denne gang sier vi hjertelig takk for 50 «støtteannonser» som tilsammen har bragt oss kr. 6 735,—.

«STØTTEANNONSER»
fra «Folk og Land»s venner.

Takk for følgende bidrag:

P., Tromsdalen 350,—	L., Råkvåg 60,—	A., Vadheim 250,—	O., Larvik 50,—	E., Nesoddtangen 60,—
A., Narvik 60,—	A., Bjugn 150,—	H., Tau 60,—	B., Vikersund 100,—	H., Sofiemyr 150,—
R., Brønnøysund 160,—	J., Surnadal 100,—	R., Sandnes 160,—	I., Drammen 60,—	A., Askim 60,—
G., Klingsundet 300,—	K., Malmefjorden 60,—	O., Mandal 110,—	O., Drammen 60,—	H., Mysen 60,—
I., Levanger 60,—	P., Tingvoll 60,—	Lørdagstreffen, Kr.sand 475,—	T., Ulnes 60,—	G., Mysen 60,—
A., Ekne 60,—	G., Ålesund 750,—	S., Evje 50,—	E., Skrautvål 100,—	I., Eidsberg 60,—
H., Skatval 60,—	M., Langevåg 240,—	F., Arendal 60,—	H., Dokka 50,—	N., Larkollen 110,—
		K., Årdal 60,—	K., Garmo 60,—	H. J., Oslo 50,—
		G., Tuddal 60,—	P., Lesja 120,—	K. B., Oslo 150,—
		A., Skien 50,—	M., Atnbru 60,—	Ø. E., Oslo 60,—
		K., Skien 60,—	A., Arneberg 60,—	E. H., Oslo 1 000,—
		A., Eidanger 60,—	L., Maura 160,—	S. J., Norrtelje 50,—

Trykket forplanter seg

Broderstriden med våre islandske frender om fiskefeltene ved Jan Mayen er mer enn beklagelig. Vi kan også mene at islendingene er vel harde og krigerske, men da skal vi også huske at dette er et trykk som er iferd med å forplante seg.

Metodisk og samvittighetsløst presser Sovjetunionen de norske fiskere ut av deres tradisjonelle fangstområder i nord. Først var det vår torskekvote det gikk utover, så var det gråsonekompromisset og i fjor i tillegg et sterkt sovjetisk innhugg i våre loddekvoter. Det er Sovjetunionens press på vårt tradisjonelle loddefiske i Barentshavet som nå tvinger våre fiskere til å søke erstatning ved Jan Mayen og slik komme i konflikt med hva islendingene anser som sine tradisjonelle rettigheter.

Så hold dette i minnet: Bak konflikten med Island ligger stormakten Sovjetunionens sterke press på en liten nabo — på Norge — og de norske myndigheters manglende evne til å stå imot dette presset.

Thi kjennes for urett

Når Høyesterett lar seg dominere av kommunistene i norsk fagbevegelse, er det grunn til ennå en gang å tvile på rettsstaten Norge.

Kjennelsen i den såkalte sporveisaken var en dom ikke bare over Hadland og Farre, men over alle tilhengere av yrtingsfrihet.

At et svensk advokatfirma nå sørger for at saken blir ført frem for menneskerettskommisjonen, viser den skarpe reaksjon dommen har skapt i våre naboland.

Skam over Høyesterett som neglisjerte by- og lagmannsrettens avgjørelser, og lot seg skremme av brølene fra fagbevegelsens folkeledere.

Det skriker fra Skrikerudtjernet

Den 26. august for 32 år siden møtte Peder og Håkon for lagmannsretten i Sarpsborg. De var begge tiltalt for overlagt mord på jødene Jacob og Rakel Feldman.

Av tiltalebeslutningen gikk det frem at de tiltalte hadde slått ofrene med knyteneve, pistolkolbe og gummikølle. Etter at døden eller den bevisstløse tilstand var inntrådt, ble det bundet tunge stener til legemene, hvoretter de ble senket i Skrikerudtjernet i Trøgstad.

Et av tiltalepunktene lød også på tyveri fra ofrene, da de tiltalte hadde tatt fra dem flere tusen kroner, og en gullklokke som senere ble pantsatt.

«Landssvikoppgjøret» gikk mot slutten på denne tid, men da jødemordene ble kjent blusset stemningen mot NS-folk opp igjen. Overalt var det samstemmighet om at her måtte det bli dødsstraff.

Det var etter første dag av rettsforhandlingene det gikk opp for folket at det var gode nordmenn som sto tiltalt. Heimefrontkarer spesielt utplukket for flyktningetransport av jøder. Folk var lamslått, men det var få som fant formildende omstendigheter for ugjerningsmennene.

Det vakte derfor et ramaskrik da morderne ble frifunnet i lagmannsretten. Dette til tross for at de begge to hadde tilstått forbrytelsen, at de gjorde det med overlegg og at den slett ikke skjedde under affekt. Tvert om hadde de overveid morderne et helt døgn.

For en gangs skyld reagerte pressen positivt, og bortsett fra hjemmefrontens eget organ, «Verdens Gang», tok samtlige norske

aviser kraftig avstand fra lagretens avgjørelse. Som ventet kom det frem en omfattende pressediskusjon om dommen, som «Morgenbladet» betegnet som «en av de mest omstridte rettsavgjørelser vårt land har sett.»

I «Dagbladet»s leder het det at frifinnelsesdommen var en skandale, og «det er klart og greit opplyst at P. og L. har drept det jødiske ektepar med kaldt blod etter modent overlegg, og at de har tatt deres verdisaker. Allikevel svarer lagretten nei på spørsmålet om de har gjort det, og retten avsier frifinnelsesdom. Det er opplyst i retten at medlemmer av organisasjonen hadde den moral at det var lov å drepe for å verge organisasjonen. Det er den sørgeligste begrepsforvirring. I krig er det lov å drepe — fienden. Men en organisasjon som har til oppgave å redde liv, kan aldri forsvare å ta liv, som den nettopp hadde til oppgave å redde. Hele grunnlaget for organisasjonen faller da vekk.»

Avisene var også fulle av leserinnlegg om den oppsiktsvekkende dom. I «Vårt Land» for 19. september samme år sto det: «Det som her er foregått er jo rett og slett gasskammermetodene i det små, utøvd av JØSSINGER! Og slikt frikjennes de for, mens det ikke er grenser for den avsky en føler overfor det tyske folk når det gjelder samme sak.

Om nå denne udåd var utført av nazister, var de også blitt frikjent for overlagt drap og ran? Er dommerne synkvernet? Et ord fra bokenes bok blir aktuelt som aldri før: Døm ikke for at du ikke skal dømmes, for du som dømmer gjør det samme».

Et av forsvarsvitnene i retten, flyktningeleder Motzfeldt, fikk stygg medfart i pressen, da han i sitt prov forsvarte de tiltaltes fremgangsmåte. Den høyeste leder av flyktningetransportene, lastebileier Reidar Larsen, (Carl Fredsiksens) skrev i Dagbladet 5. september 1947:

«Den 22. oktober 1942 skulle medlemmer av en flyktninghjelporganisasjon, bl.a. Karsten og Haakon, føre ca. 20 jøder over til Sverige. Jødene og et par flyktningeførere satte seg på toget som gikk til Halden. Reisen til Halden kunne vært helt ufarlig. Noen jødeforfølgelse var ikke satt igang i Norge. Jødene var ikke ettersøkt. Og Halden lå utenfor grensesone øst.

Men, ja, det fantes dessverre et «men». Flyktningeførerne var litt for glade i brennevin. Og da grensepolitimann Hvam kom inn på toget, så en full flyktningfører rødt. Han eglet seg inn på Hvam som naturligvis ble arg. Og dermed oppsto fare for flyktningeførere og organisasjonen deres. Motzfeldts instruks for farefulle situasjoner kunne av gode grunner ikke komme til anvendelse denne gang. Flyktningene satt nemlig i andre kupeer og var helt utenfor fyllebråket. Det var ingen sjanse til å få skutt dem. Isteden ble Hvam skutt, hvoretter flyktningeførerne hoppet av toget for

å redde seg selv. Flyktningene lot de gå pokker i vold.

Ja, så fikk vi jødeforfølgelse da. Ansvarsløse flyktningeførere hadde gitt nazistene et velkomment påskudd til å lage et helvete for en hel befolkningsgruppe. Hva foretok så organisasjonens sjef, hr. Motzfeldt seg? Jo, han ga ordre til at alt flyktninghjelparbeide skulle innstilles. Han mente vel det måtte være nok at organisasjonsmedlemmer hadde skaffet jødene en forfølgelse på nakken, om organisasjonen ikke også skulle forsøke å redde jødene. Akkurat da alt burde settes inn på å redde de mest nødstilte av alle nordmenn, jødene, fra et uhyggelig helvete — akkurat da gir Motzfeldt ordre om å innstille virksomheten. Tross at hans egne folk bar skylden for at forfølgelsene kom så brått i oktober 1942.»

Lastebileier Reidar Larsen skriver til slutt i sitt innlegg:

«Motzfeldt og Co's forhold til jødeforfølgelsene er verd å merke seg når en skal vurdere deres vitneprov i Feldmannsaken. Burde ikke Motzfeldt selv ha sittet på tiltalebenken? Det er trist å høre feige mennesker skryte av at de er helter og male rosenrød farge på kamerater som er likeså feige. Dette bør en ha klart for seg når en skal diskutere Feldmannsaken, den nest største skamplett Motzfeldts karer har satt på norske flyktningeføreres historie.»

INO

Institutt for norsk okkupasjonshistorie

Boks 924 - Sentrum, Oslo 1

Kontortid:

Mandag kl. 1000—1400

Tirsdag kl. 1000—1400

Onsdag kl. 1800—2100

Kontor:

Enerhaugsplassen 4, Oslo 6

Tlf.: (02) 19 06 71

DØMT TIL ARBEIDSLØSHET?

Efter å ha blitt oppsagt fra Oslo Sporveier i 1975, gikk de to nasjonalistene Georg Farre og Tor Petter Hadland rettens vei for å få igjen sitt arbeide. Årsaken til oppsigelsene ble påstått å være uttalelser om våpenbruk og kartlegging de to kom med i TV-programmet «På sparket» den 29. mai 1975, og fagforeningene truet med streik hvis ikke Farre og Hadland ble oppsagt.

Efter at de oppsagte hadde fått medhold i både By- og lagmannsrett om rett til økonomisk erstatning for tapt arbeidsfortjeneste, anket både Farre/Hadland og fagforeningene til Høyesterett. Dommen der falt den 28. juni i år, og lød på full frifinnelse for Oslo Sporveier og de to fagforeningene Oslo Sporveisarbeideres Forening og Oslo Sporveisbetjenings Forening. Georg Farre og Tor Petter Hadland går fortsatt arbeidsledige, og vi har spurt Hadland om hans reaksjon på dommen:

— Hadde du ventet dette resultatet fra Høyesterett?

— Nei, dommen var veldig overraskende, og jeg er dypt skuffet

over denne avgjørelsen fra Norges høyeste rettsinstans. Vi lever i et land som påstås å være demokratisk, og jeg trodde ærlig talt at Farre og jeg hadde de samme rettighetene som andre nordmenn. Jeg ser på Høyesteretts avgjørelse som en ren politisk dom. Det er sterke ord, men når man vet at fagforeningenes aksjoner mot oss var politiske, og at to rettsinstanser har dømt aksjonene som ulovlige, så mener jeg uttalelsen er berettiget.

— Hvordan ser du på sjansene til å få et arbeide i Norge?

— Når fagforeningene ved Oslo Sporveier setter i gang aksjoner mot meg for å få meg fjernet, og får medhold i dette av Høyesterett, så kan man ikke forvente at fagforeninger på andre arbeidsplasser skal akseptere meg. Dette var nettopp en av grunnene til at Farre og jeg gikk til rettsak. Vi ville ha en domsavgjørelse med hensyn til vår fremtidige rett til arbeide.

— Georg Farre begynte jo på et kurs for senere ansettelse i staten. Kunne ikke det være noe også for deg?

— For det første hadde Farre

søkt i et år, før han fikk positivt svar, og han ble ikke lovet arbeide etterpå. Vi har nettopp fått vite at de fagorganiserte i Staten ikke vil ha Farre som arbeidskollega, så han kan derfor ikke — på tross av kurset — vente seg noen ansettelse. Jeg vil også få tilføye at jeg mener LO's rolle i samfunnslivet underverdes. LO er blitt en politisk maktfaktor og er derfor en alvorlig trusel mot demokratiet og yrtingsfriheten. Oppsigelsen av Farre og meg, og også Høyesterett-dommen viser dessuten klart at det i Norge rår yrkesforbud. Ikke mot såkalte ekstremister som i statsforvaltningen i Vest-Tyskland, men mot nasjonale på alle plan i arbeidslivet.

Til slutt kan jeg jo opplyse til Folk og Land at jeg ikke på langt nær anser meg ferdig med «sporveissaken», men har engasjert advokat Ulf Hamacher i Stockholm, som vil føre saken videre til menneskerettighetsdomstolen i Strassbourg. Jeg mener at den norske stat klart har forbrudt seg mot bl.a. menneskerettighetene, og bør trekkes til ansvar for det.

FOLK og LAND

All post bes adressert til:
Postboks 7157 - Homansbyen, Oslo 3.

Kontoradresse: Enerhaugsplassen 4, Oslo 6. Tlf. (02) 19 06 71. Kontortid: Mandag kl. 10—14 og Tirsdag kl. 10—14 og onsdag kl. 18—21. Redaktøren treffes bare etter forutgående avtale.

Abonnementspriser: Kr. 40,— pr. år, kr. 20,— pr. halvår. I nøytralt omslag: Tillegg kr. 5,— pr. halvår. Utenfor Skandinavia: Kr. 50,— pr. år, kr. 25,— pr. halvår.

Bruk postgirokonto 5 16 45 04
Løssalg kr. 3,—

Annonsepris:
Kr. 0.70 pr. spaltemm. + MVA

Viking Boktrykkeri, Oslo